

KÖZGAZDÁSZ

VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

A MARX KÁROLY KÖZGAZDASÁGTUDOMÁNYI EGYETEM LA PJA

II. ÉVFOLYAM, 10. SZÁM.

Ara: 30 fillér.

1960. MÁJUS 17.

A DIVSZ VB ülése Conakryban

Március 23 és 30-a között a DIVSZ VB a Guineai köztársaság fővárosában, Conakryban ülésezett. A küldötteken kívül számos megfigyelő, vendég, valamint a guineai kormány képviselői is részt vettek az ülésszakon.

Az ülésnek az alábbi két fő napirendi pontja volt:

1. „A DIVSZ szerepe, és tevékenysége az új nemzetközi helyzetben, az ifjúsági szervezetek közötti együttműködés fejlesztése, az ifjú nemzedéknek az általános leszerelésre és a békés egymás mellett élésre való mozgósítása érdekében.”

2. Az ifjúság nemzetközi szolidaritásának erősítése, és az afrikai ifjúság harca Afrika visszahódításáért, a nemzeti függetlenség és az egység megszilárdításáért.”

Az ülésnek a két napirendi pont megvitatása után, több határozatot fogadtak el. Említésre méltók közülük: Memorandum az Ifjúság problémáiról és a leszerelésről; Határozat az afrikai ifjúság szolidaritásáról és harcáról; határozat Algériáról, Latin-Amerikáról, Agadir újjáépítéséről és Kamerunról.

A VB felhívást intézett a négy nagyhatalom államfőjéhez, az ENSZ-hez, a leszerelési bizottsághoz és az egyes államok kormányaihoz, amelyben felszólította őket, hogy erejükhez mérten igyekezzenek megoldani a leszerelés problémáját, és mindazon kérdéseket, amelyek az egész világ ifjúságát érintik.

Az ifjúságról és a leszerelésről szóló memorandum hangsúlyozta: „Az ifjúság nem akar a háború áldozata lenni — hiszen úgy érzi, hogy az igéretekkel teli élet küszöbén áll, az állandó társadalmi, technikai és tudományos fejlődés világában”. Eppen ezért, a DIVSZ követeli, a csúcs-találkozó első napirendi pontja a leszerelés legyen, mert csak ez biztosíthatja a béke fenntartását, megszilárdítását, a népek közötti békés egymás mellett élést, amelyért a világ ifjúságának továbbra is fáradhatatlanul kell küzdenie.

Napirenden: az oktatók tudományos előmenetele

Szép számmal vettek részt oktatóink a május 6-i összejövetelén értekezleten. A napirenden a káderfejlesztési tervek készítése szerepelt, erről tartott vitaindítót dr. Háy László rektor elvtárs. Elmondta, hogy az egyetem távlati fejlesztési tervében, a felsőoktatási reform-javaslatban leszögezték a káderfejlesztés elveit, gyakorlatilag azonban keveset tettek az elvek megvalósításáért, hiszen nem dolgoztak még ki rendszeres káderfejlesztési tervet. Pedig az oktatók tudományos fejlődése, előmenetele és a jó légkör kialakítása érdekében feltétlenül szükséges az átgondolt káderfejlesztési tervek készítése. „Olyan káderfejlesztési tervet kívánunk alkotni — mondotta Háy elvtárs, amelynek oktatóink kollektív munkájára épülnek, amelyek széles körben megvitatnak, maguknak vallanak dolgozóink, s megvalósításukat elősegítik.”

Ezután arról beszélt, hogy miért vált szükségessé, időszzerűvé e kérdés rendezése. Egyrészt azért — mondotta, mert a következő években feltétlenül megnövekedni kell a magas, tudományos színvonalat képviselő marxista-leninista, politikailag szilárd káderek iránt. Ezért meg kell szüntetnünk az erős fluktuációt, az oktatók állandó kicserélését, és meg kell gyorsítanunk a jelenlegi oktató személyzet szakmai, politikai és tudományos fejlődését. E feladat megoldása közben különös figyelmet kell fordítanunk a munkáparaszt származású tanárszervezőkre és adjunktusokra, de feladatunk az is, hogy a tehetséges, szilárdan a népi demokrácia oldalán álló más származású oktatók közül se kallódjon el senki. Világos, hogy az egyetemi törzsgárdát jelenlegi oktatóinkból, vagy az innen kikerülő, már gyakorlatot szerzett volt hallgatókból kell megteremteni — mondotta.

Ezután Háy elvtárs néhány szóval említette, melyek azok a legfontosabb feltételek, amelyek a jelenlegi oktatók szakmai, politikai, tudományos fejlődését lehetővé teszik, vagy gátolják. Előrebocsátotta, hogy a fejlődéshez mindenképp az oktatók szorgalmas, elmélyült munkája szükséges. Ehhez a többi között hozzátartozik a nyelvtanulás. Az egyetemi pályán előrehaladás a tudományos munkában kitartást és áldozatot követel. Egyeseknél ezt megakadályozza az anyagiasság, az individualista életfelfogás, a szerénytelenség. Másrészt viszont nem árt, ha az egyetem vezetői, tanszékvezetők alaposan, megvizsgálják, hogy nincsenek-e túlterhelve, akár tanszéki, akár mozgalmi munkával fiatal oktatóink. Elő kell segítenünk, hogy ha valaki kedvet érez a kutatáshoz, s valamely területen otthonosan mozog, önálló kutatási feladatot kapjon. Segíteni kell, hogy publikálhasson és megszerzhesse a doktori fokozatot. Az aspiránsok munkáját pedig tervszerűen támogatni és ellenőrizni kell. Minden oktatónak tisztában kell lennie azzal, hogy, aki az egyetemi munkát élethivatásának tekinti, előbb-utóbb tudományos fokozatot kell szereznie.

Ezután a rektor elvtárs azzal foglalkozott, hogy a külföldi utazásokat, a publikáció lehetőségét alaposabban kapcsolni kell a jól átgondolt káderfejlesztési tervekhez.

Említésre méltó, hogy a tervek szerint elsősorban szakmai gyakorlati rendelőző oktatókat kívánunk alkalmazni, a már itt működő fiatalokat pedig, egy év, fél év gyakorlati munkára küldjük az egyetemi státus mellett.

Ezután a rektor elvtárs arról beszélt, hogy a tanszékvezetőktől rendszeresen számon kell kérni a kádermunkával kapcsolatos feladatok

elvégzését. A tanszékvezetők személyes tapasztalatok alapján ismerik meg a munkatársaik tudományos és emberi magatartását. Fontos szerepe van annak is — mondotta, — hogy a tanszéki munkatársak jól ismerjék egymás munkáját és magatartását. Csak így biztosítható a hatékony kádermunka feltétele; a tanszéken belüli kiegyensúlyozott kritikus és önkritikus, segítőkész, egymás iránt felelős, a kölcsönös megbecsülést sugárzó légkör.

E téren még sok a tennivalónk. Ennek a légkörnek a hiánya eredményezi, hogy nagyon sokan a bírálóban nem segítséget, hanem „elfűrészelést” látnak, a kritikát intrikán tartják. Az a véleményem, ha a káderkérdések nyilvános megvitatására kerülnek, akkor többé nincs ok az ilyen hiedelemre, s meg kell szüntetni a bírálókról elterjedt pletykákat, a folyosón való sugdolóznak.

A rektor elvtárs arra kérte az egyetem oktatóit, hogy minél nagyobb számban vegyenek részt a dékánok irányításával történő káderfejlesztési terv megvitatásában és kidolgozásában. Külön felhívta a szakbizottságok vezetőinek figyelmét, hogy a készülő egyetemi reform feladatait, amelyekre a káderfejlesztési tervek tulajdonképpen épülnek, megfelelő határidőre készítsék el.

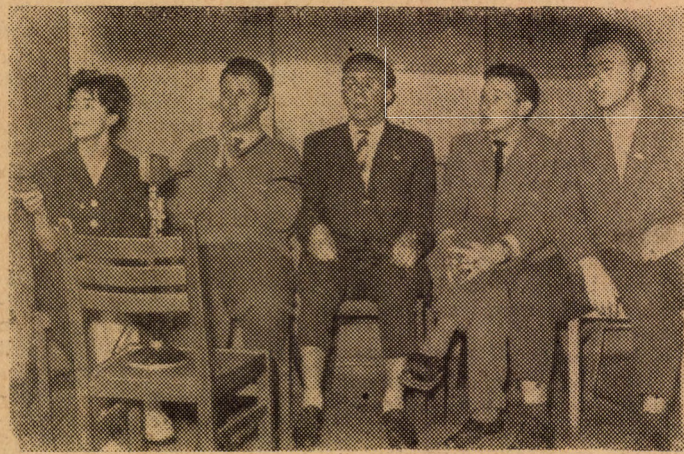
Végül Háy elvtárs, az anyagiakra térve megemlítette, hogy a közelmúltban 27 oktatókat léptethettünk előbbre, és 21 oktatóknak tudunk adni szerényebb fizetésemelést.

A hozzászólók jó része, a tudományos kutató munka irányát, feladatait boncolgatta. Sajnálatos, hogy oktatóink kevésbé reagáltak arra, hogy a jó egyetemi légkör kialakítása érdekében mennyire látják fontosnak a nyíltan megvitatott, hosszabb időre tervezett káderfejlesztési tervet.

A szellemi öttusa egyetemek közti döntőjéről

Már folyt a verseny, amikor bementem. A játékmester éppen megkérdezte az egyik versenyzőt, hogy valami furcsa nevű férfiú, hogyan nyerte vissza a látását. Meglepetésemre a közönség kórusban zúgta rá a választ: kártyán. Amikor aztán valaki két drámanak vélte a Rómeo és Júliát, én is felbátorodtam, és megkérdeztem a szomszédomat: lepényevés nem lesz? Csak a zsüri ült hallgatagon. Sehogysem fért a fejembe, minek van közöttük három jogász. Felvilágosítottak: ők döntenek, hogy kinek írják be a nullpontot, ha senki sem válaszol.

Nem is írtam volna az egészről, ha a Közgazd. és az Építőipari egyetem véletlenül holtversenybe nem kerül. Illetőleg a „műszakiak” hírszerzője szerint nem is olyan véletlenül, ugyanis a kérdések egy része sajnálatosan meg egyezett az elődöntőnkkel elhangzottakkal. Következésképpen mindenki mindent megvitt. És ekkor... ekkor

Egyetemünk szellemi öttusa csapata a döntőben

olyan dolog történt, melyet Anonymus, ha látjegyzetnek is, de belevett volna a krónikájába. A zsüri a helyzet magaslátára állott, és új versenyszabályokat léptetett életbe: Minden csapatnak ugyanazokra az ott, helyben megkonstruált kérdésekre kellett válaszolnia, s míg az egyik

csapat szerepelt, a másik kelendő őrzettel rejtekhelyre vonult. Az érdeklődőket pedig hátrébb zavarták, hogy ne sügnyanak. Mint sportrajongó állíthatom, hogy a verseny további része hihetetlenül izgalmas és sportzerű körülmények között zajlott le, mely miként ismeretes, egyete-

münk csapatának győzelmével végződött.

Mindezek után feltehető a kérdés: volt-e valami hasznunk az egészből? Nem mondom, hogy a szellemi öttusa is soroljuk a társadalomtudományok közé, de hasznunk volt belőle. Nagyon jól szóra-koztunk és mindenki tanult valamit.

A rendező bizottság ne vegye zokon, ha felhívjuk a figyelmét az országos döntő jobb, alaposabb előkészítésére, mert ezeknek a versenyeknek az a célja, hogy ne csak szó-razoktassanak, hanem növeljék a résztvevők és nézők általános műveltségét. Bár elsős versenyzőink inkább a középiskolában szerzett tudásukkal brillíroztak, mégis, a más egyetemek hallgatóival való találkozásaink során pl. a TDK-n, és másutt is, sportpályán és koncerteken bebizonyosodott, hogy mindent lehet rólunk mondani — ha mer valaki — csak azt nem, hogy szakbarbárok vagyunk. (Kérész)

A levelezőkről

Vizsgák előtt

Köszöntjük a 325-éves ELTÉ-t

Köszöntjük a csúcsértekezletet

Összeültek Párizsban a kormányfők, hogy a leszerelésről, jövőnkéről tárgyaljanak. Köszöntjük a tanácskozást s reménykedünk, munkájuk eredménnyel jár, nem kísért többé a háború réme.

„A háborúmentes világ első követelménye a lefegyverzés. A fegyvernélküli világ lesz háború nélküli világgá.

Az emberiség reménységgel tekint az atomerő békés felhasználására, de gyűlöli az atomerőt, mint a tömegpusztítás eszközt, és követeli, távolítsák el azt valamennyi nemzet fegyvertárából és tiltsák el az örökre. A népek először a tömegpusztító fegyverek ellen léptek fel. Az emberiség rosszakarói megtudhatták, milyen egységes a világvélemény abban, hogy tiltsák el a tömegpusztító fegyvereket, a nukleáris fegyvereket és az azokkal folytatott kísérleteket is.

Ma már a népek fellépnek mindenféle fegyver, általában a fegyverkezés ellen. A néptömegek a teljes és végleges megoldásért küzdenek. Már nem elégszenek meg kevesebbel, mint hogy a háborút magát véglegesen távolítsuk el a népek életéből. Az Egyesült Nemzetek Szervezetének legutóbbi közgyűlése óta, amelyen a Szovjetunió az általános és teljes leszerelés tervét terjesztette elő, a népek képzeletét magával ragadta a gondolat, hogy lehetséges az általános és teljes leszerelés. A háború hívei utópiának próbálták nevezni ezt a gondolatot. A népek azonban az élet és a halál komolyságával foglalkoznak vele. Megvédelmezik bizodalmaikat, amit saját jövőjükbe veteltek.

A leszerelést követeljük, mert megszabadítja az emberiséget a háborús fegyverkezési verseny elbírhatatlan gazdasági terheitől és megszabadítja a feszültségtől, a rettegetől és a kiszolgáltatottságtól, amit a felhalmozódó fegyverkezési te-remetek a népek életében. A leszerelést követeljük, mert a népek fejlődésének, jólétének és szabadságának pártján vagyunk. Az emberek szemei előtt az elérhető békés korszak áldásai lebegnek és mindent meg fognak tenni velünk együtt azért, hogy élvezhessék a békének ezeket az áldásait.”

(A Békétanács felhívásából.)

Megjegyzés

Szeretnénk egy, az elhelyezésekkel kapcsolatos dolgot szövegezni. Nem azért, mintha égbekiáltó események játszódtak volna le, hanem, mert ezt eddig is sokan szövegezték — a folyosókon és magán-beszégetésekben.

Arról van szó, hogy a végző külker-szakosok elhelyezése körül, hetekkel a megpályázandó állások kiírása előtt, megindult a sugdolózás, titkolódzás. Aki jól fülelt, olyasmiket hallott meg, hogy X-nek, vagy Y-nak, valamely vállalat állást kínált, sőt, hogy szerződések jöttek létre a vállalat és hallgatók között, egyesek még társadalmi munkát is kapnak néhány hónapja — s mindezt titokban, lelkiükre kötve, hogy ne szivárogon ki semmi.

Amikor az ember kicsit utána nézett, kiderült egy furcsa dolog. Az, hogy egyes vállalatok (vagy éppen egy vállalat) már jó előre igényelték az egyetemről néhány különösen jó tanulmányi eredményt elért, a társadalmi munkában aktív hallgatót. És az egyetemi szervek mindenképp előtt a Dékáni Hivatal — hogy ezt a szót használjam —, valóban „összehozta a feleket.”

Eddig a tények, s rögtön meg kell mondanom, hogy én ezt a világ legtermészetesebb dolgának tartalom. Az egyetemnek joga van felmerülő igények esetén előnyben részesíteni a politikailag és tanulmányilag legjobb hallgatókat; már csak azért is, mert — e „megkülönböztetés” alapját éppen maguk a hallgatók adják. Mindenki tanulhat kiválóan, végezhet aktív társadalmi munkát —, ha akar. Mi akkor a furcsa. Az, hogy ezt elköcsöztették, titokban igyekeztek tartani, mintha isten tudja, milyen bünt követte volna el. Mi szükség volt erre? Talán azt akarták elkerülni, hogy ne mondják erre a néhány hallgatóra, miszerint ők a „bevagódottak” és más ilyesmi? Az arab szerint titok az, amit egy halott tud.

Nyilvánvaló volt, hogy erről is értesült az évfolyam többi hallgatója. S így még alapot is nyújtottak az efféle szóbeszédre. Hiszen titkolóztak úgy-e, valami nincs hát rendben... Pedig meg kellett volna mondani a KISZ-csoportvezetők és az államfelelősök útján, hogy itt minden rendben van, X-re, vagy Y-ra azért esett a választás, mert őt jobbnak tartjuk, mint Z-t. Ez már így volt, amióta világ a világ. Csak néhány rosszindulatú ember próbálta volna rágalmazni, de nem értek volna el sikert az évfolyam becsületesen gondolkozó zöménél. Azoknál, akik között most sikerült jó adag egymásiránti bizalmatlanságot elhinteni, kialakítani a „helyezkedési verseny” csöppet sem szocialista légkört. Az egyetemi évek számos útravalót adtak, ám ezt nem volt szükséges a tarisznyába tenni. Kérjük a jövőben csinálják másképp az ilyesmit.

AVAR JÁNOS

Az egyetemi pártbizottság hétfőn, május 9-én ülést tartott, amelyen meghívották jelenlétében alaposan megvitaták a kereskedelmi kari alap-szervezet tevékenységét. A pártbizottság munkaterv szerint elkészített anyagot taggyűlésen is megtárgyalják.

A legutóbbi pártvégrehajtó bizottsági ülés napirendjén a

munkásokról szóló jelentés szerepelt, majd tájékoztató hangzotta el a tanulmányi és politikai helyzetéről. A tájékoztató megállapítja, hogy a két kampányfeladaton — a május elseji felvonuláson és harsági jelentkezésen kívül — nem volt különösebb érdeklődés a politikai kérdések iránt. Ez elsősorban annak tudható be, hogy közeleg a vizsgaidőszak, megkezdődött

az igazi tanulás, zárthelyik, konzultációk kötik le a hallgatók figyelmét. Külön megemlíti a tájékoztató, hogy az érdeklődést nem kelteik fel eléggé a KISZ politikai körök, melyeknek munkája megfelelő segítség híján visszasett a sikeres induláshoz képest. A VB felhívta az alapszervezetek figyelmét, hogy tárgyalják meg a KISZ politikai órák feladatait, a segítés módját.

MUNKÁSÓREINKRŐL

Három éve, hogy a munkás-őrök ott menetelnek az április 4-i díszszemlén, hogy szürke overálljuk, fegyverük sokaknak nyújt megnyugtató biztositékot: a munkásosztály kezéből nem vehetik ki többé a hatalmat. Ez a bizalom csendült fel május elsején a Budapesti KISZ Bizottság századában vonuló négyezer fiatal hangjából is, akik a tribün után, az útkereszteződésnél mindannyiszor eljelennek, ha a munkásörök nagyobb csoportját látták.

Ugyanezt a bizalmat és szeretetet élvezik egyetemünk munkásörői, akik a IX. kerületi munkásör zászolájában gyakorolják a fegyverforgatást, s teljesítenek szolgálatot üzemi munkásörökkel együtt.

Az első időkben nem volt könnyű az egyetemi elvtársak helyzete. Néhány hónappal az ellenforradalom után keserű melléki volt ennek a szónak „egyetem”, különösen az idősebb elvtársak nehezen tudták megbarátkozni a gondolattal, hogy az egyetemi fegyvert kapjanak, munkásörök legyenek. Kemény munkával a gyakorlaton, a feladatok végrehajtásával, fejelemzett áldozatvállalással kellett bebizonnyitaniuk a zászlójuk kollektívája előtt, hogy helyes volt a kerületi pártbizottság állásfoglalása; az egyetemi munkásörök harcok kommunisták, akik a gyakorlaton ugyanolyan jól megállják a helyüket, mint üzemi társaik. Éber szemmel figyelték az „egyetemiakat” s miután megismerték őket, megbecsülésnek és tiszteletnek örvéndenek.

Néha persze előfordulnak kisebb surlódások. Általában a rendkívüli szolgálatok miatt. Hiszen az egyetemi oktatók előre meghatározott órák miatt nem tudnak minden váratlan szolgálatot elvállalni. A parancsnokság ezt megérti és elismeri az egyetemi munkásörök fejelemmet, jó munkáját. A kerületi parancsnokság több elvtársat, a lövészetben elért kiváló eredményéért és a szolgálati kötelezettségének példamutató ellátásáért, dicséretben részesített.

Hasznos az üzemiék és az egyetemiek együttélése a században. A munkásokkal tartott közös foglalkozások során erősödik az egyetemi munkásörökben az osztályukhoz tartozás tudata, s maguk pedig a közvetlen beszélgetések során, száza gyűléseken tájékoztatást tudnak adni világpolitikai kérdésekről.

ben, a parancsok elvi, ideológiai részének tisztázásában.

A tavaszi hónapokban kibővült a zászlójuk létszáma. Fialalokat, a párthoz, a munkásosztályhoz hű KISZ-tagokat vettek fel. Szükség van rájuk, hiszen a munkásörökben elég sok az idősebb elvtárs, s most az újakkal egy kicsit megfiatalodik a zászlójuk. Azok a munkás-paraszt fiatalok, akik mint egyetemisták „fél-értelmiségiek” lettek, újra találkoznak osztályukkal. A fiatalok fejelemzettek, katonaság. Ez teszik az idősebbeknek. Egy részük már részt vett a tavaszi kiképzéseken, ezek májusban már megkapják felszerelésüket, a többieket pedig az

őszi kiképzési időszak után szerelik fel.

A legutóbbi pártvégrehajtó bizottsági ülés egyik napirendi pontja foglalkozott munkásörök eredményével. A végrehajtó bizottság megállapította, hogy az egyetemi munkásörök többsége lelkiismeretesen, önfeláldozóan elvégzi a munkásör teendőit, ezt a nagyon komoly pártmunkát. Ezért a VB köszönetét fejezi ki a munkásörökben résztvevő elvtársaknak, s kéri, hogy továbbra is áldozatkészen vegyék ki részüket a sajátos társadalmi munkából, s senki se igyényeljen magának különleges elbánást a századon belül azért, mert egyetemi dolgozó.

Az osztályharc mai kérdéséről

Érdekes és figyelemreméltó vita zajlott le a múlt heti vezetési gyűlésen az általánosokari MSZMP szervezetében. A pártbizalmiakkal, meghívottakkal kibővített vezetőség elemzte az osztályharc mai állását, s a pártszervezet ebből eredő tennivalóit.

Nagyon szerencsés vita ez, mert olyan elvi, ideológiai kérdés felé fordítja a pártszervezet figyelmét, amely szorosan összefügg a napi politikai kérdésekkel is, s amellett, hogy segítséget nyújt a párttagok munkájához, mint közzéadásokat is érint bennünket.

A vezetőség úgy tervezi, hogy a kibővített és teljesen kész vitaanyagot javasolja a pártcsoportok napirendjére, sőt talán arra is sor kerül, hogy KISZ-taggyűlés napirendjére üzük.

Bár az anyag még nem készült el, a vita alapján, hézagosan rövid tájékoztatást nyújtunk, miről vitatkoztak leg többet a résztvevők.

Néhányan igényesen kifejezték, hogy nemzetközi méretekben vizsgáljuk meg mi az osztályharc fő kérdése — az, hogy a szocialista országok gazdasági eredményeikkel túlszárnyalják a kapitalizmust — a nemzetközi méretekben folyó osztályharcnak tehát elsősorban gazdasági építőmunka jellege van. A megváltozott erőviszonyok következménye terén, elsősorban a békés gazdasági verseny került előtérbe.

Hazai kérdéseket érintve is a szocialista építés aktuális feladatait tartották fontosnak a vitatkozók. Hozzászólásaikból kitűnt, úgy látják, hogy a „Proletárdiktatúráról” szóló lenini mű osztályharc formáiból az utolsó három: „a kispolgárság és parasztság semlegesítése (megnyerése), a burzsoá szakemberek felhasználása, az új fegyveremre (erkölcsre) nevelés” került előtérbe.

A résztvevők különösen sokat vitatkoztak azon, hogy a szövetkezetek megalakulásával, hogyan alakul a falusi osztályharc, s bár nem lényeges kérdés, néhányan felvetették, hogy a kisipari termelőszövetkezetek tevékenységét hogyan értékelhetjük, milyen mértékben segítik elő ezek a kispolgárok átnevelését.

Különösen fontosnak tartották a résztvevők azokat a kérdéseket, amelyek az új és régi erkölcs harcában felmerülnek. Többen említették, hogy többet kell tördödni a munkás, paraszti származású fiatalok nevelésével, osztályöntudatuk erősítésével, nehogy elkápráztatva egyes „nagyfiúktól” morális engedményeket tegyenek a kispolgári világnézet, éleztisztelet javára. Ez azért a legfontosabb, mert ezek a hallgatók négy évre elszakadnak az otthoni pozitív életköriülményeiktől, a munkásörstől. A hallgatók egy részének tisztázatlan világnézetét bizonyítja az, hogy a humanizmust szembeállítják az osztályharcral.

Bár néhány kérdést érintettünk, ismételten el kell mondanunk, hogy még nincs kész a végleges vitaanyag. Reméljük, amikor a pártcsoportok és KISZ-szervezetek a célkitűzésnek megfelelően napirendjükre tűzik ezt a fontos kérdést, sokan lesznek majd, akik elképzeléseikkal, konkrét hibáik és téves nézetek ismertetésével elősegítik az osztályharc mai — egyetemi — kérdéseinek tisztázását.

Az előző cikkben általában mutattuk meg az antiszemizmus történelmi társadalmi okait. Most — mint már említettük — ennek magyarországi sajátos megnyilvánulási formáival foglalkozunk.

Arról nehéz volna számot adni, hogy mióta élnek Magyarországon területén zsidók, annyi azonban bizonyos, hogy a római birodalom idején már itt laktak, és van olyan feltevés, hogy a honfoglaló magyarokkal zsidók is jöttek az országba. A honfoglalás és az azt követő időszakban a kereskedelmi, jórészt izmaelita, görög és német kereskedők bonyolították le I. István törvényei például meg sem említi a zsidókat. A keresztyénység terjedésével és megerősödésével azután a papság zsidóellenes hangulattal keltett. De ekkor a zsidók még beletartoztak a nem keresztények vegyes csoportjába és a megkülönböztetésük is ilyen irányú volt. Kálmán idején a zsidók földet műveltek, tulajdonjogilag bírhattak, lakást azonban csak püspöki székhelyeken vásárolhattak. A kereskedelmen és földművelésen kívül már pénzkölcsönzéssel is foglalkoztak, sőt a kamara grófok, pénzerő tisztek, só- és adótisztek között is megtalálhatjuk őket. A zsidóságunk ez a térfoglalása elsősorban az egyház érdekeit sérlette. Eltekintve attól, hogy a zsidók, mint nem keresztények, egyházi adót nem fizettek, de keresztyénként az egyház kereskedelmi törekvéseit. Így főleg az egyház mesterkedéseinek lett a következménye, hogy az aranybulla eltiltja a zsidókat a fenti hivatalok viselésétől. A tatárok által elpusztított ország benépesítését tartva szem előtt IV. Béla 1251-ben szabadalomlevelet adott a zsidóknak, amelynek értelmében a zsidók a királyi tulajdonát képezték, és mint ilyenek közvetlenül a király védelme alatt állottak. Ezért a védelemért a zsidók természetesen kötelesek voltak külön adót fizetni.

Az egyház azonban továbbra is zsidóellenes maradt. Munkájuk nem is volt eredménytelen. A laternaí zsinat értelmében nálunk is megkövetelték, hogy a zsidók megkülönböztető jelet (ekkor vörös fölt) viseljenek. Az Árpád-ház kihálásával rosszbodott a zsidók helyzete. A zsidóság egyre jobban a bűnbak szerepét kezdte betölteni. Amikor az Európa-szerte dühöngő pestisjárvány hozzánk is eljutott, az egyház és az uralkodó osztály a tömegek elkekeredését azonnal a zsidók ellen fordította. Nagy Lajos — a pápa buzdítására — külte őket az ország területéről, majd visszahívta a zsidókat. A városok fejlődése is a zsidóság helyzetének a rosszabbodását eredményezte. A városi polgárság és a honfoglaló zsidóknak között kiéleződött gazdasági ellentétben a királyi már inkább — sokszor az egyház nyomására — a városi polgárok javára döntött. A legnagyobb zsidóellenesség azonban ekkor is az egyház és a föld-

birntokosok körében uralkodott. Amíg ugyanis a piacra való termelés a jobbágytelken folyt, addig a nagybírtokos és az egyház volt a legnagyobb értékesítő.

A bűnbak szerepét töltötték be a zsidók a mohácsi vész után is. A mohácsi vész nyilvánvaló oka az ország gazdasági és politikai hanyatlása, a parasztság tízezeinek a Dózsa-felkelés utáni lemészárlása, a főurak egyetlenkedése volt. A feudális reakció pedig azt terjesztette, hogy a mohácsi csatát a zsidók miatt vesztették el. Ennek következtében a zsidóságot ismét kiűzték az országból. A hódoltság idején a magyar zsidóság zöme török területen lakott, ahol ugyan sok adót fizetett, de azért békésen járhatott foglalkozása után.

A hódoltság után szomorú sors kezdődött a magyar zsidóság számára. A szabad királyi városok magyresze kizárták őket, a bányavárosoktól pedig csak hét mérföldnyi távolságra lakhattak. Ipart nem űzhettek, földműveléssel nem foglalkozhattak. Foglalkozásuk jórészt kiskereskedés, uszora, vagy pálinkafőzés lehetett. A zsidó típusa ekkor a mindenkifől lenézett bakkor, vagy rongyszerű falusi zsidó volt, aki hitelre kapott krajcáros árujával házalt a falvak nyomorgó parasztjai között.

Később, mikor a földbírtokosok tevékenysége mindjobban az áruterelésre összpontosult, valamiit javult a zsidók helyzete. Az egyre inkább a piacra termelő földbirtokosok terményei értékesítésének a gondját, a kéznél levő „házi zsidókra” bízta, aki mindent megvett, mert mindent el is tudott adni. Ilyenformán az áruterelés felszívó erőt, később ebből kifolyólag gazdasági erőt jelentett a zsidóság számára.

A zsidóság sorsa Magyarországon II. József uralkodása idején jobbra fordult. Túrelmi rendeletével megnyitotta előttük a szabad királyi városok kapuit, megengedte nekik az iparűzést, lehetővé tette számukra, hogy minden fennálló iskolába járassanak, hogy földet bérelhessenek. Egyben iskolák alapítására német vezetéknek felvetelésre és katonai szolgálatra kötelezte őket. A magyar zsidók, ekkor polgáriasodni kezdtek. A szabad közbiztonság és a városokban való letelepülés joga, útnak indította a falvak fölöslegét, a vállalkozó szellemeket és az iskolák közelébe vágyókat.

A városi polgárság nem jó szemmel nézte a beköltözőket, hiszen a zsidók versenytársat jelentettek számukra. Ezért ahol csak tehették, akadályozták, nehezítették a zsidók városokban való letelepedését.

II. József halála után azután a kedvezmények elveszték, és megmaradt a zsidóellenesség. A városok úgy látták, hogy feledt régi szabádmuk és a II. József védelme alatt letelepült zsidókat rövid úton kiutasították.

Ilyen viszonyok között kőszöntött be a polgári haladás szellemét hozó reformkor. Elengedhetlené vált a zsidóság számára emberibb viszonyokat teremteni. Ebben liberális és nem liberális egyaránt megegyeztet. Míg azonban az előbbieket teljes és korlátlan emancipáció, addig a konzervatívok óvóintézkedéseket sürgettek. A vitának már igen hamar eredménye lett. 1790-ben olyan törvényt hoztak, mely lehetővé tette a zsidóknak a városokban való letelepedését, kivéve a bányavárosokat, és megnyitotta az utat a szellemi pályák felé. Ez ugyan felemás megoldás volt, mégis nagyban hozzájárult a zsidóság sorsának a javulásához.

Hazánkban a tőkés fejlődés a függőség és az elmaradottság következtében jó százéves késéssel indult meg. A megindulásor a magyar tőkefelhalmozás számára úgyszólván egyetlen terület volt nyitva: a lközvetítő kereskedelem. A hitelélet megélnkülésével azután a

magyar kézművesekből is kiemelkedett egy réteg a tőkés-sorai közé. A nagybírtok sajátos szerepe folytán az előbbi lehetőségeket elsősorban a zsidók használták ki. A 67-es kiegyezés meghozta a várva-várt törvény előtti egyenlőséget számukra, ami a kapitalista gazdasági életben fokozott előretörésük mellett differenciálódásukat is meggyorsította. Az Ullmanók, Chorinok és Deutschok mellett kialakult a zsidóság zömét képző szatocokból, kisiparosokból és kistisztviselőkiből álló csoportja, amely rétegeződés a nyugati államok zsidóságára nem jellemző. Ugyanakkor nagy számban helyezkedtek el polgári értelmiségű pályákon, az ügyvédek, orvosok és mérnökök között is. A zsidóság rétegeződésének sajátos vonása nálunk az is, hogy alig van paraszti rétege. Ezt a földesúri osztály különböző törvényekkel is gátolta, még a jobbágy felszabadítása után is.

A magyar gazdasági élet fejlődése, sajátos talajt teremtett a zsidó-gyűlölet számára. Az arisztokrácia továbbra is antiszemita maradt, annál is inkább, mert hitelért „piszkos zsidóhoz” kellett fordulnia, aki a kért hitelt meg is tagadhatta. A polgárság a változó okokból zsidóellenes évszázadok óta. A nyomornak és az uralkodó osztálynak sikerült elvetni az antiszemizmust a nép között is. A sajátos fejlődés azonban a gentry zsidó gyűlöletében mutatkozott meg. A jobbágyfelszabadítás és az abszolutizmus nyomása következtében a korábbi közép- és kismesek tekintélyes része volt kénytelen házi tűzhezlyt elhagyni, új egzisztenciát keresni. A tönkrement agrár-családok fia megzállták a hadsereget és az államapparátust, mert ezeken a helyeken korlátolt látókörüik szerint továbbra is „urak” maradtak. Így ez az osztály gazdaságilag teljesen elzüllett, a föld fokozatosan kicsúsztott lábuk alól. Ezért a gentry-k gyűlölettel fordultak zsidó hitelzőkhöz ellen, akik földjüket előlvertezték, aki még csak „vérét sem hullatta” a hazáért. Ez az úrhatnamságból eredő zsidó gyűlölet azután odavezetett, hogy a század végén megjelent az „vérvád”. 1883-ban Tiszacsallón egy magyar lány meggyilkolásával az ottani zsidókat vádolták. A bírósági eljárás alkalmával hamis tanúzsák és megvesztegetések eredményeként bűnösöknek mondták ki a tiszaeszlári zsidókat. A per fő tárgyalása azonban kiderítette a vizsgálóbíró nemtelen eszközeit és a zsidókat végeredményben fementették. A zsidógyűlölet mértékére jellemző továbbá az is, hogy a parlamentben külön antiszemita elnevezésű párt is alakult Istóczy Gyöző vezetésével.

Nem véletlen ez, hogy az uralkodó osztály zsidógyűlölet ennyire elharapódzott, hogy Istóczyék a parlamentben nyílt antiszemita propagandával fellépettek. A századvégi gazdasági válságok és a tömegek forradalmi hangulata szükségessé tette, hogy a kizsákmányolók az antiszemizmushoz, mint biztonsági szelephez nyúljanak. A feudális reakció arról kezdett beszélni, hogy a zsidók csinálják a forradalmat, a zsidóság terjeszti a szabadkőművességet és a liberalizmust, ők csinálják „az istentelen” felvilágosodást és a kapitalizmust. A klerikális reakció képmutatón az hangoztatta, hogy a városokban „zsidószelem” van elterjedben, hogy a zsidók terjesztik az egyházelles irányzatokat és hogy ők okozták a városok „istentől való elrugaszkodását”.

A zsidóság emancipációja, mint látjuk, korántsem jelentette az antiszemizmus felszámolását. A dualizmus idején a feudális reakció volt az antiszemizmus legnagyobb terjesztője, a Horthy-fasizmus pedig kormányzati rendszerre tette. Eppen ezért ezzel külön kell foglalkozni, ezt tesszük következő számunkban.

Magyarí Andrés

AMI KIMARADT...

„A 15 év előtti könyvkiadásról” írt cikkbl

A „Közgazdász” április 16-i számában „Üzlet és népművészet” címen, cikket közölt a felszabadulás előtti magyar könyvkiadás helyzetéről. A glossza felveti az író és könyvkiadó felelősségét, közelebbről, hogyan tükröződött ez a felelősségtudat, az 1940—1944-es időszakban.

Azon nincs mit vitakozni, hogy a magyar irodalom jelentős része valóban az üzlet és a népművészet szolgálataiban állt akkor. De igazatlan, elhibázott dolog teljesen átengedni ezeket az éveket „divatszulte írók, költők, társaságbeli hölgyek és urak kitudntettjei”-nek s elhallgattani, hogy a kommunista vezette antifasiszta nemzeti összefogás politikája, jelentősen megmozgatta kulturális életünk haladó erőit, s ez különösen az 1940-es évek ele-

jén, könyvkiadásunkban is számos sikert eredményezett. Igaz, hogy Herczeg Ferenc, Harsányi Zsoltok, Bethlen Margit grófok, és más fejedelmek, huszadrangú írócskák uralták a magyar könyvkiadást, de ekkor jelentek meg József Attila, Juhász Gyula, Illyés Gyula összegyűjtött versei, Radnóti Miklós költeményei is, Babits Mihály „Jónás Könyve”, Móricz Zsigmond „Árvácská”-ja, Veres Péter „Gyepsor” c. kötelete, Darvas József, Szabó Pál, Tersánszky J. Jenő regényei, Gelléri Andor Endre szivbemarkoló novellás könyve az óbudai kelmefestőkről. Ekkor kapott nyilvánosságot egy sor szocialista költő: Földcsák János, Vészi Endre, Fenyő László és Várnai Zseni. Arról is meg kell emlékezni, hogy 1941-ben rendez-

te sajtó alá a Cserépfalvy Könyvkiadó Solohov: „Csendes Don” c. regényét és több olyan kiadványt is, amely a Szovjetunió népszerűsítette. Az illegálisitába szorított kommunista mozgalom szoros kapcsolatát épített ki, 1940—1944-ben, a haladó irodalom és könyvkiadás nyújtotta legális lehetőségek révén, sok becsületes hazafival.

Több ezres példányban olvashattak a kommunista Földes Ferenc kulturpolitikai tanulmányát és Révai József kitűnő elemzését a népi írókról, (melyet a párt megbízásából Kallai Gyula elvtárs a saját nevével jelentetett meg). És lehetne még sorolni, és akkori haladó, antifasiszta irodalom számos, szebbnél szebb alkotásait.

Két nemzet, két kultúra élt és küzdött egymással ezekben az években, s ha mérleget készítünk, soha nem szabad ezt szem elől tévesztetni.

Barla-Szabó Ödön

Népi ülnök választás

A kerületi tanács kérésére egyetemünkön a múlt héten népi ülnököket választottunk akik meghatározott időben részt vesznek a bírósági tárgyalásokon és emberismeretükkel segítik a bírák döntését. Egyetemünkről Rencz István, Bertóti László, Kálmár J. György és Paller Imre elvtársat választották meg népi ülnöknek.

SPORTHÍREK

KOSÁRLABDA
Női mérkőzés:
KGSC—Spartacus 30:29 (16:14).
Férfimérkőzés:
KGSC—Tipográfia 84:63 (50:24).
KGSC—BMTE 64:54 (27:12).

KÖZGAZDÁSZ

A levelező oktatás javításáért

Emelték a tanulmányi szabadságot, munkaidő-kedvezmény

Az MSZMP VII. kongresszusán elhangzott az a megállapítás, hogy a jövőben a felsőfokú szakemberképzésben az esti- és levelező-oktatási forma nagyobb szerepet fog betölteni a mainál. Az egyetem nappali tagozata mellett nagyobb arányban kell fejleszteni a már termelőmunkában résztvevők számára az esti és levelező egyetemi oktatást.

A kongresszus óta eltelt időben máris jelentős lépések történtek e célkitűzések megvalósítása érdekében. Április elején a Minisztertanács határozatot hozott a felsőfokú levelező, illetve esti oktatásban résztvevő dolgozók számára biztosított kedvezmények kibővítéséről. Eszerint a Közgazdasági Egyetemen a levelező foglalkozásokon való részvétel biztosítása érdekében a levelező hallgatók 18 nap fizetett szabadságot kapnak. Ezen kívül a vizsgákra való felkészülésre a levelező hallgatók 30, az esti tagozat hallgatói 24 munkanap tanulmányi szabadságot kapnak. Az államvizsgákra való felkészülésre további 24 munkanap tanulmányi szabadság jár. A kötelező foglalkozások látogatásának biztosítása érdekében heti 6 óra munkaidő-kedvezmény is megilleti az esti tagozatok hallgatóit. A vidéki hallgatók útiköltség megtérítésben is részesülnek. A határozat intézkedik a hallgatók irodalommal való jobb ellátásáról, az egyetemi oktatómunka feltételeinek megjavításáról, továbbá arról, hogy a levelező és esti hallgatókat munkahelyükön is segítsék tanulmányaik folytatásában.

A minisztertanácsi határozat alapján további munkát folyik a Művelődésügyi Minisztériumban és az egyes egyetemeken, így a mi egyetemünkön is. A változások természetesen nem merülnek ki a kedvezmények kibővítésében. Ezek a kedvezmények azt a célt szolgálják, hogy a hallgatók eleget tudjanak tenni a levelező és esti oktatás színvonalának emelkedésével járó fokozottabb követelményeknek. A levelező oktatásban bevezetendő reformok az elkövetkezendő években fokozatosan valósulnak meg és már a következő tanév elejétől kezdve lesznek bizonyos változások. A minisztériumban és az egyetemen folyó

előkészítő munkálatok még nem fejeződtek be, így még végleges képünk nincs a jövőbeni levelező, illetve esti oktatásról, csupán a jövő körvonalairól tudunk röviden beszámolni.

A levelező tagozaton a jövőben elsősorban azokat a felsőfokú oktatásban résztvevőni kívánó dolgozókat oktatják, akik az egyetem székhelyétől távol laknak. Az egyetem székhelyén lakó hallgatók számára fokozatosan visszaállítják az esti oktatást. A levelező hallgatók számára is lesznek kötelező foglalkozások, de csak olyan mértékben, hogy a vizsgákra és a kötelező foglalkozásokon való részvétel együttesen ne legyen igénybe több időt a már fentebb említett 18 napnál. A vidéki hallgatók számára tartandó kötelező foglalkozások egy része — bizonyos idő múltán — a vidéken felállítandó konzultációs központokban történik. A fokozatosan visszaállítandó esti oktatásban a kötelező foglalkozások heti óraszámát legfeljebb 8 lesz. A kötelező foglalkozásokat a legnehezebben elsajátítható tárgyakból, illetve tananyagrészekből tartják.

Az oktatás színvonalának emelését célozza az az irányelv, hogy az egyetem professzorai és docensei a hallgatók létszámának megfelelően vegyék ki részüket a levelező és esti tagozati oktatásból.

Gondoskodnak arról is, hogy minden tárgyból legyen tanönyv vagy jegyzet, illetve megfelelő szakirodalom. Az oktatás színvonalának emeléséhez járul hozzá az a rendelkezés is, hogy a levelező és esti oktatással kapcsolatos oktatási tevékenységet megfelelőképpen be kell számítani az oktatói normákba. Az egyetem a jövőben az eddiginél szorosabb kapcsolatot fog tartani a levelező hallgatók munkahelyeivel.

A kormány, a minisztérium, az egyetem mindent megtesz annak érdekében, hogy a pártkongresszus útmutatásai szellemében emelkedjék a dolgozók felsőfokú oktatásának színvonala. A teljes siker elérése azonban nemcsak rajtunk múlik. Szükséges a megfelelő együttműködés az egyetem és a munkahelyek között. Az egyetemnek figyelemmel kell lennie a munkahelyek érdekeire, de a munkáltatóknak is meg kell érteniük, hogy a munkahelyek érdekeire is meg kell érteniük, hogy a legfontosabb: a levelező, illetve esti oktatásban résztvevő dolgozóknak élni kell tudni a lehetőségekkel és oly módon kell felvértezniük magukat a közgazdasági tudományokkal, hogy a kézzel kapott diploma mögött álló tudás semmilyen tekintetben se maradjon le a délelőtti tagozaton végzett hallgatók tudása mögött.

A csoportos jelentkezéshez

A „Közgazdász” portnak közös nevezőre jutni. Május 5-én reggel 8-kor már vitük az íveket az egyes tanszékhez, hogy a tényleges, immár csoportos jelentkezést megtegyük. Ekkor történt a meglepetés. A pol. gaz. tanszéken közölték velünk, hogy — számunkra éppen a legkritikusabb időpontra — már nem lehet jelentkezni, mivel azok már beteltek. Csodálkozva és kis-sé méltatlankodva vettük ezt tudomásul, mivel a Dékányi Hivatal közlése szerint csak május 5-étől lehetett vizsgára jelentkezni. Sok hallgató vizsgabeosztá-

sát borította felez a furcsa titkos eljárás. Az történt ugyanis, hogy egyes szemfüles csoportok már április végén, május elején leadták a jelentkezésüket, melyet el is fogadtak. Így történt azután, hogy a csoportos jelentkezés előnyei számunkra hátrányokká váltak. Ugy gondoljuk, ha a tanszék elvárja a hallgatóktól a vizsgára való felkészülés határ-idejének a betartását, amit külön eljárási díjjal szankcionál is, akkor a hallgatók is — minden szankció nélkül ugyan — szeretnék, ha a tanszék is betartaná ezt.

BALLAG MÁR A VÉN DIÁK...

Szigorló mérnökök búcsúznak az Alma Matertől... és az oly sokszor végigjárt útvonalról a Szabadsághídon át.

Kivánságbkönyv

A könyvtári kivánságbkönyvet lapozva több érdekes feljegyzés ragadta meg figyelmemet. Ezek közül kiemelek kétőt:

Sokan kérik statisztikakönyv beszerzését. Kérdésünkre Miszti elvtárs elmondta, hogy a könyvtár 20 példányt szerzett be a könyvből. Több példányt beszerezni nem tudnak, s ez úton is kérik a hallgatókat a rendszeres tanulásra, mert a vizsgaidőszakban nem tudnak minden hallgató számára külön könyvet biztosítani.

Egy másik bejegyző kéri: az olvasótermi ülőhelyek kiadásánál részesítsék előnyben egyetemünk hallgatóit. Az olvasóteremben gyakran nem lehet helyet kapni, mert sok orvostanhallgató és német egyetemista is ott tanul. Miszti elvtárs tájékoztatott arról, hogy az Orvostudományi Egyetemnek nincs olvasóterme, ezért az orvostanhallgatók kénytelenek más könyvtárakban tanulni.

Tudjuk, hogy a könyvtár nyilvános alapkönyvtár, mégis úgy véljük, legalább a vizsgaidőszakban helyes lenne elsősorban az egyetemünk hallgatói számára biztosítani megfelelő számú helyet.

FELHIVJUK OLVASÓINK FIGYELMÉT, HOGY AKIK A NYÁRI SZÜNETBEN HAZAI CIMUKRE KIVÁNJÁK KÜLDETNI A LAPOT, A TERJESZTŐKNÉL ADJÁK LE PONTOS LAKCIMUKET.

LÁTOGATÁS A 325 ÉVES

Elté - n

„Az egyetemen nemcsak tanítani, hanem nevelni is kell, a nemzet fiainak javát bízva rájuk.” (Eötvös Lóránd)

E sorok szelleme táru a látogató szemei elé, ha átlépi a Kereskedelmi Kamara kiállítótermének küszöbét, hogy megtekintse az Eötvös Lóránd Tudományegyetem megalakulásának 325. éves évfordulójára rendezett kiállítást. Sok áldozatos, igényes emberi munka dokumentációja vonul el szemünk előtt a kiállított vitrinekben.

Az 1635. május 12-én alapított Pázmány Péter Tudományegyetem története hazánk olyan nagyjainak nevével fonódik össze, mint Goldmark Károly, Arany János, Vasvári Pál, Semmelweis Ignác, Jedlik Ányos, Jókai Mór, Mikszáth Kálmán, Asbóth Oszkár, Kodály Zoltán, Novobátzky Károly, Vadász Elemér, s még sorolhatnók hosszúak a híresebbnél híresebb neveket, melyeknek viselői az egyetem díszdoktorai voltak.

Arrébb Mária Terézia 1870-ben kelt szabadalom levele, amely az egyetem jogait és kiváltságait foglalja össze. Az ajtóval szemközti sarokban egy markáns bronzba vésett are; Eötvös Lóránd, kinek nevét 1950 óta viseli az egyetem. A vitrinekben kiállított anyagok kiválóan szemléltetik azt a nagy utat, amelyet az egyetem megtett a mai napig. Azután számos dokumentum a Tanácsköztársaság idejéből, a Marx—Engels Munkásegyletemről, mellette nagyon időszerű szociális statisztika az egyetem munkás-paraszt hallgatóinak megoszlását mutatja: 1949/50 — 37 százalék; 1959/60 — 59 százalék. A levelező hallgatók száma 1954-ről 60-ra 513-ról csaknem háromszorosára, 1467 főre nőtt.

Meghatottan áll meg a látogató Stollár Béla és Ságvári Endre képe előtt. A jogi kar hajdani hallgatói vérték ontották a fasizmus elleni harcban; a kommunista egyetemi hallgatók szervezkedését vezették. Ismerős névre bukkantunk egy szomorú névsorban. A Tanácsköztársaság bukása után az ellenforradalom számos fiatal kizárta az egyetemről, akik a magyar szabadságért, függetlenségért harcoltak. Itt találkozunk professzorunk

Haász Árpád elvtárs, a Galilei-kör egyik alapító tagjának nevével.

1867—68—69 — német nyelvű előadásjegyzetek — kézzel írva. Mi kicsit szegyejljük magunkat. Hányszor szídjuk a jegyzetellátást, ahelyett, hogy örülnénk, hogy egy évszázaddal később születünk!

Nincs hely, hogy a kiállítás egész anyagát ismertessük. Nem is lenne értelme. Minden diáknak meg kell ez néznie személyesen, s megállni az egyes korszakok története előtt — s nem árt elgondolkozni a 325 évből az utolsó 15 év fejlődésén.

A kiállítás látogatottságáról szóljon csak néhány szám: május 8-án 3866 látogatója volt, s hevenyszett számítás alapján — az öt felügyelő diákok rovatkát összeadva — eddig kb. 10 000 látogatóról számolhatunk be.

Egyetemi újság vagyunk, s

Első évfolyam egyes szám. 1959. május 12. Az Egyetemi Lapok első példányát tartom kezemben. Kissé már megsárgult, de egy év múltán ez a színeződés ad hangulatot... sárguló újságpapír... — mondjuk rezignáltan. Aztán sóhajtok egyet a nagy idő után, amely olyan észrevétlenül szaladt el. Arra pedig nem is gondolunk, hogy a papír már eredetileg is olyan barna volt... mert olyan rosszabb minőségű... szóval ez az egy év nem is olyan nagy idő...

Egyéves az Egyetemi Lapok. „Bátor, tiszta, igaz lapot szerkeszzenek, olyat, amilyen a mi ifjúságunkat megilleti.”

Ez volt az utóvaló, ez volt a feladat. És egy év után, most, a kérdés kikerülhetetlen: Betöltötte-e feladatát az újság? Önkritika és öndicséret helyett egy hasonlattal szeretnék válaszolni: szép utóvalóval indultunk az első számban — és a második szám címdoldalán pedig már egy nagybetűs sajtóhiba bosszantott fel. De míg a szép eszméi utóvaló változatlanul megmaradt a nagybetűs sajtóhiba úgy zsugorodott lassan egyre kisebbre és...

Kellett nekem annak idején hadjáratot hirdetnem a sajtóhibák ellen! De akkor is majd nem megtartam. Ugyanis egy glosszában idéztem több előforduló hibás szót. Mikor a korrek-túrát javítottam, ijedten vettem észre, hogy a kéziratban szereplő betűhibás szavakat helyesen szedték ki. Sürgősen újra hibásra javítottam a szavakat, de félttem, hogy a szedő ragaszkodik fog a szó helyes alakjához — tönkreteszti a poént.

Hát nem tette tönkre, de véletlenül (vagy talán a poén kedvéért?), egy igazi sajtóhibát hagyott a szövegben.

A legemlékezetesebb sajtóhiba: ...és azóta a BEAC az NB I. állófia tanszék tanársegéde, az jónévi együttese.

Egyéves az Egyetemi Lapok.

Az egy év alatt negyvenöt szám jelent meg: sok-sok munkatárs fáradozása eredményeként. A negyvenötödik jubileumi szám őket köszöntse.

Mi is nemrég jubiláltunk, de az önkritika elmaradt. O nem azért, mert mi olyan tökéletesek vagyunk! Csak hát elfelejtettük. De idők meg van, mert egyetemünk fennállásának 325 éves évfordulójához hiányzik még néhány száz

testvérrelapunk sorsa mindig érdekes számunkra. Soha nem tudtuk, hogy az Egyetemi Lapok nem 1959-ben került először diákok kezébe. Láttunk 1880-ban megjelent „Egyetemi Lapokat”, a „magyar tanuló ifjak közlönyé”-t.

S most, amikor az 1959. május 12-én újra megindult Egyetemi Lapok egyéves évfordulóját ünnepli, szeretettel köszöntjük testvérrelapunkat, összes munkatársait. Kívánjuk, hogy további szép eredményeket és sikereket érjenek el!

A szerkesztőségben járva szorgos munka tanúi voltunk. „Lapzárta van” — mondta a szerkesztő, s néhány géppel írt lapot nyomott a kezünkbe: — „Az egyéves évforduló alkalmából kicsit kigúnyoljuk magunkat. Közöljétek ti is le, ha tetszik.” S mert tetszett le is közöljük. Ime:

1959. május 12. Az Egyetemi Lapok első példányát tartom kezemben. Kissé már megsárgult, de egy év múltán ez a színeződés ad hangulatot... sárguló újságpapír... — mondjuk rezignáltan. Aztán sóhajtok egyet a nagy idő után, amely olyan észrevétlenül szaladt el. Arra pedig nem is gondolunk, hogy a papír már eredetileg is olyan barna volt... mert olyan rosszabb minőségű... szóval ez az egy év nem is olyan nagy idő...

Egyéves az Egyetemi Lapok. „Bátor, tiszta, igaz lapot szerkeszzenek, olyat, amilyen a mi ifjúságunkat megilleti.”

Ez volt az utóvaló, ez volt a feladat. És egy év után, most, a kérdés kikerülhetetlen: Betöltötte-e feladatát az újság? Önkritika és öndicséret helyett egy hasonlattal szeretnék válaszolni: szép utóvalóval indultunk az első számban — és a második szám címdoldalán pedig már egy nagybetűs sajtóhiba bosszantott fel. De míg a szép eszméi utóvaló változatlanul megmaradt a nagybetűs sajtóhiba úgy zsugorodott lassan egyre kisebbre és...

Kellett nekem annak idején hadjáratot hirdetnem a sajtóhibák ellen! De akkor is majd nem megtartam. Ugyanis egy glosszában idéztem több előforduló hibás szót. Mikor a korrek-túrát javítottam, ijedten vettem észre, hogy a kéziratban szereplő betűhibás szavakat helyesen szedték ki. Sürgősen újra hibásra javítottam a szavakat, de félttem, hogy a szedő ragaszkodik fog a szó helyes alakjához — tönkreteszti a poént.

Hát nem tette tönkre, de véletlenül (vagy talán a poén kedvéért?), egy igazi sajtóhibát hagyott a szövegben.

A legemlékezetesebb sajtóhiba: ...és azóta a BEAC az NB I. állófia tanszék tanársegéde, az jónévi együttese.

Egyéves az Egyetemi Lapok.

Az egy év alatt negyvenöt szám jelent meg: sok-sok munkatárs fáradozása eredményeként. A negyvenötödik jubileumi szám őket köszöntse.

Mi is nemrég jubiláltunk, de az önkritika elmaradt. O nem azért, mert mi olyan tökéletesek vagyunk! Csak hát elfelejtettük. De idők meg van, mert egyetemünk fennállásának 325 éves évfordulójához hiányzik még néhány száz

Gondolatok...

...az új étteremről

Legutóbbi számunkban, az önkiszolgáló menza megnyitása alkalmából megjelent cikkünk az alábbi sorokkal végződik: „Az új menza célja, hogy meggyorsítsa az ebédelést, hogy a dolgozóknak ebédidejük-ből legyen módjuk étkezés után egy feketét is elfogyasztani”. Anélkül, hogy a kissé szűkre szabott célt kiigazítanók, hadd jegyezzünk meg annyit; nagyon helyes a kezdeményezés, ugyanis a dolgozók eddig az órák közti szünetekben fogyasztották a nedűt, amikor a hallgatók százai tolongtak a büfénél, hogy némi kakaóval, vagy tejjel csillapítsák éhségüket és egy-egy száraz előadás kinjait. Az új menza egyébként — legalább is a hallgatók szempontjából — nagyon bevált. Ha esetleg mégis, az önkiszolgáló módszer sem lenne képes visszavetni a „déli rohamokat”, állapítsuk meg a tanítás kezdetét — miként a gyarak teszik a közlekedés tehermentesítésére — különböző időpontokban. Mondjuk 10 és 11 órákor. Javasoljuk továbbá, hogy azokat az asztalterítőket, melyekre a menzának immár nincsen szüksége, helyezzék el a székek támláin. Úgy megszoktuk már, hogy abba töröljük az evőeszközöinket.

Vizsgák előtt...

Vizsgaidőszak... Könyvek főleg görnyedő agyoncsigázott diákok, ismeretlen borzalmak, túlfeszített légkör... Már csak két hét és benne élünk. A preludeum, a vizsgákra való jelentkezés már megtörtént, már csak a „könnyebbik” fele van hátra. Az elmúlt napok is izgatott latolgatással teltek el. „Elég lesz-e tíz nap filozófiára?” Be lehet-e venni a könyvvitelét öt nap alatt? stb. stb.

Ebben a félévben viszonylag könnyebb dolguk van a hallgatóknak, mint az előző szemeszterben, mert a rektori hivatal elővizsgákat is engedélyezett. Persze, ez a két elővizsga még önmagában nem biztosítja a vizsgák eredményes letételét; ehhez kemény, rendszeres évközi munka szükséges.

Egy rövid kis visszapiantás. Milyen lehetőségeket nyújtottak az egyes tanszék-ek, és hogyan éltek ezekkel a hallgatók? A jegyzetellátás meglehetősen kielégítő volt, a tanszék-ek amellet, hogy rendszeres előadások és szemináriumok tartásával segítették a hallgatók felkészülését, ugyanakkor tág teret biztosítottak a konzultációs lehetőségek igénybevételére is.

Persze, az más kérdés, hogy diákjaink általában „félénk” természetűek, (és mozi kedvelők) lévén, korántsem kielégítő mértékben használták ki a helyzet adta lehetőségeket.

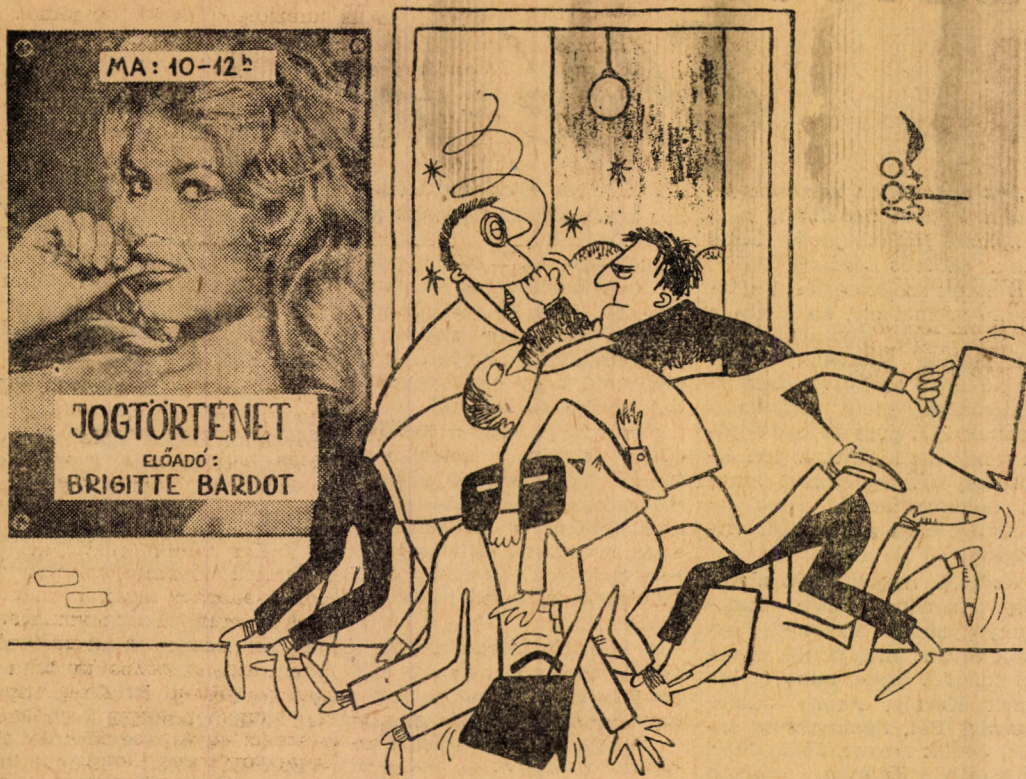
A vizsgák közeledtével azonban ez a „félénkség” mindinkább feloldódik, s a konzultáció benépesedése emelkedő tendenciát mutat. (Ebben nagy szerepet játszik — még a sok évi átlagnál is rosszabb — májusi időjárás, amely fényesen igazolja, hogy „a májusi eső, aranyat ér!”)

A jó vizsgafelkészüléshez azonban más is kell. A szorgalommal nincs baj. Ezt a legmeggyőzőbben a könyvtár zsúfoltsága bizonyítja. (Könyvtári dolgozók szerint a forgalom nagyobb sok évi átlagnál). Könyvei közé temetkezve találtuk G. M. II. éves hallgatót, akit néhány perces kemény munka után sikerült csak felszínre hoznunk. Elmondta, hogy könyvvitelből és statisztikából elővizsgázik. Szeretné múlt félévi eredményét megtartani, esetleg javítani. Így most minden idejét a könyvtárban tölti. Véleménye szerint legnehezebb vizsga a filozófia szigorlat lesz. Tíz napot hagyott rá, reméli, hogy eredményesen tudja letenni.

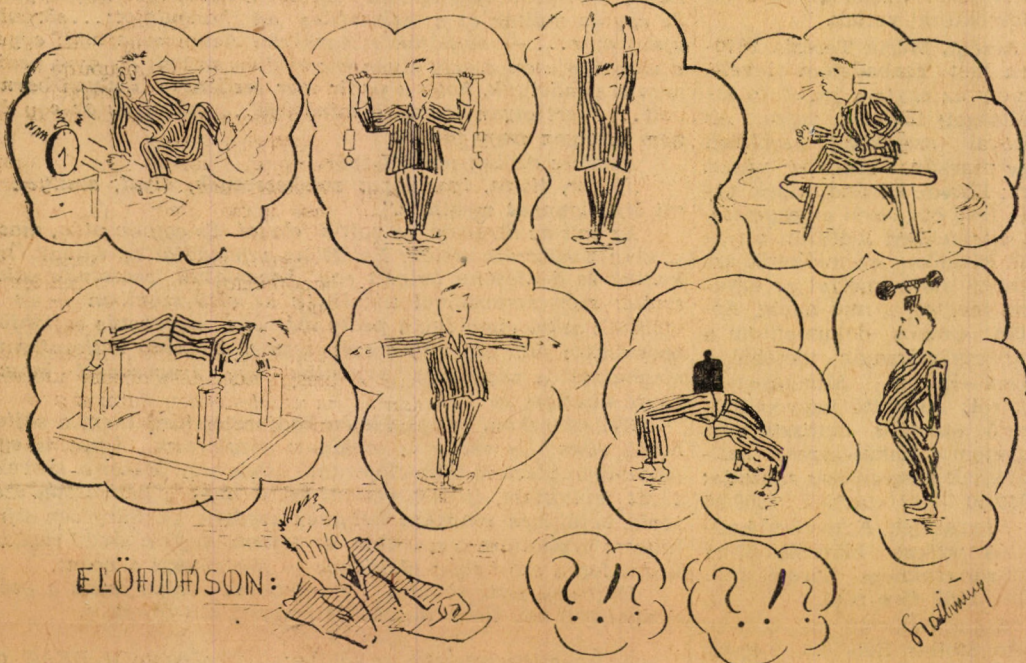
U. A. I. éves hallgató szerint az első évfolyamon a matematika a legnehezebb vizsga.

Reméljük a fáradozás nem lesz hiábavaló, s a tanulókkal eltöltött évek búsas „profitot” hoznak majd. Sok szerencsét!

Marinov—Sarkadi

(Az Egyetemi Lapok javaslata)

ELŐADÁSON:

Fárasztó ez a rendszeres reggeli torna. Ezért alszanak olyan sokan az előadáson?

Negyedik éve lesz lassan, hogy megismerkedtem vele, s néhány hete még azt is hittem, igazán ismerem. Csak mostanság, hogy kezdtem összeállítani a kisebb-nagyobb képeket, az elhullajtott mondatokat, csak most formálódik ki lassan, elnagyolt vonalakkal élete tragédiája.

1956 májusában egyik este hazafelé menet, szinte eszméletlenségig részegen találtam rá a járdá szélén. Látásból már ismertem, hiszen egy házban laktunk, s majd minden nap elmentünk egymás mellett. — Megálltam előtte, arcába néztem, magánál van-e. Félig felnyitotta a szemét, mormogott valamit, és fel akart kelni. Önkéntelenül segítettem neki, s végül karját nyakamba vetve, hazatámogattam. Nehezen boldogultam vele, s amikor szobájába felértünk, egy-kettőre ott akartam hagyni. Ekkor kérlelni kezdett, hogy ne menjek el még, mert fél egyedül lenni. „Jönnek értem a „Kapo”-k, és el akarnak vinni. Maradjon még, mert kiáltozni kezdenek a többiek, akik mind ott maradtak, akik megfulladtak, akiket elégették. Maradjon!” — Szárazon, könyörtelenül kiszakadt belőle a zokogás. — Nem találtam meg... hiába kerestem. Elbújt százszáz hata mögé, és lehet, hogy most nyugodtan alszik. — Sohasem tudom meg, mi történt Annáék... — Az pedig él! A parkányok sokáig élnek!”

Nem értettem pontosan, miről is beszél. Míg az ideig-nemán meredt maga elé, majd hátrabukott a díványon, elaludt.

A következő napokban kérézősködtem felőle, de nem sokat tudtak mondani, csak annyit, hogy iszik, a fordítóirodának dolgozik néha, egyébként segédmunkás.

Szeptember közepén nehéz német szöveggel birkóztam, s nem akart sikerülni a dolog. Fölmentem hozzá, hogy segítsen, s ettől kedve gyakran ta-

lálkoztunk. Sok minderről beszélgettünk, miközben észrevétlenül tanított — csak most jöttem rá, milyen sokra.

Az ellenforradalom napjaiszeállítani a kisebb-nagyobb képeket, az elhullajtott mondatokat, csak most formálódik ki lassan, elnagyolt vonalakkal élete tragédiája.

— Azért még senki sem megy lövöldözni, mert figyelni a rendőrség — mondta valakirára. — Igen, de az állásból is kifürták, mert nyugatos. — Így bánti egy auschwitzit internálással!

Bármít is fecsegték a házban, V. nem lett ellenforradalmár. November vége felé hazajött, és csöndesen eltávolabb. Valami azonban megváltozott benne, mintha megbékéltebb lett volna, de egy kissé szomorúbb is. Ötvenhét júliusában, váratlanul örökbe fogadott egy hét éves kislányt, akinek díszidáltak a szülei. Ez a hallgatag, szórakozott ember annyira megszerette a gyermeket, hogy az már szinte túlzás volt. Nem kényeztette, gyakran sokat is követelt tőle, de látta rajta, hogy mindene a kis Gyurika. Mióta a fia nála élt, V. egyetlen kortyot sem ivott többé.

Tavaly októberben egy este az egyetemről, a jövőmről kezdünk el beszélgetni, aztán szinte észrevétlenül másra terelődött a szó.

— Tudod, annyira szeretem ezt a kis lurkót, hogy... nem is tudom... Ugy érzem, a sors kárpótlása ez, azért, amit elvett. Talán azért csak most ju-

tottam el hozzá, mert befejeztem, elértem, amire törekedtem.

Hosszan hallgatott. — Tudod, én zsidó vagyok. Valamikor újságíró akartam lenni. Néhány cikkem megjelent, de mára nem írt, mert szüeim korán meghaltak, és én dolgozni mentem. Nem is lehettem volna újságíró, hisz mire odajutottam, kész volt a cölöp és a szögcsatorna, csak a felállítás várta még magára. Huszonegy éves múltam, mi-

MEMENTÓ

V. Gy. emlékének. Öngyilkos lett 1960 márciusában, 42 éves korában

— Azért még senki sem megy lövöldözni, mert figyelni a rendőrség — mondta valakirára. — Igen, de az állásból is kifürták, mert nyugatos. — Így bánti egy auschwitzit internálással!

Bármít is fecsegték a házban, V. nem lett ellenforradalmár. November vége felé hazajött, és csöndesen eltávolabb. Valami azonban megváltozott benne, mintha megbékéltebb lett volna, de egy kissé szomorúbb is. Ötvenhét júliusában, váratlanul örökbe fogadott egy hét éves kislányt, akinek díszidáltak a szülei. Ez a hallgatag, szórakozott ember annyira megszerette a gyermeket, hogy az már szinte túlzás volt. Nem kényeztette, gyakran sokat is követelt tőle, de látta rajta, hogy mindene a kis Gyurika. Mióta a fia nála élt, V. egyetlen kortyot sem ivott többé.

Tavaly októberben egy este az egyetemről, a jövőmről kezdünk el beszélgetni, aztán szinte észrevétlenül másra terelődött a szó.

— Tudod, annyira szeretem ezt a kis lurkót, hogy... nem is tudom... Ugy érzem, a sors kárpótlása ez, azért, amit elvett. Talán azért csak most ju-

Amikor 52-ben hazajöttem, olyan mindegy volt, mi lesz velem. Fáradt voltam, és iszonyúan üres. A többéves hiábavaló keresés, hajszá, minden erőmet elvette. — Rám nézett. — Tudod, milyen szörnyű feladat megkeresni valakit harmincmillió ember között? De én akartam, s hittem, hogy megtalálom. Sokszor heitekig nem ittam semmit, pedig jól esett, elszibbasztotta benem a fájt, de nem ittam, mert ébernek kellett lennem.

— Nürnbergben láttam meg először. Autóbusszal mentünk valahová, mikor az egyik utcasarkon felismertem. Mire a busz megállt és leugrottam, már eltűnt.

— Ötvenben átmentem Ausztriába. Tudtam, hogy Bognár csak németül beszél, és szakmája sincs, máshová nem mehet. Salzburgban két napig szállodában éltem. Egyik este a folyosóról hallottam a hangját, magyarul káromkodott. Nem mertem kimenni, féltem, hogy felismer, és elszökik. Vesztettem. Akkor utazott el, és senki sem tudta megmondani, hová. Nem tudom, hogy bírtam ki. Másfél évig úgy éltem, mint egy szélütött. 52 elején tolmácsot kerestek a mezőgazdasági kiállítás osztrák pavilonjába. Jelentkeztem, és így kerültem haza.

Ötvenhatban, október végén láttam meg újra, Pesten. Katonás szabású ruha, nemzetőri karszalag volt rajta, s egy 15—20 fős csoportot vezetett. Nála, a nyilasnál fegyvert, és nálam semmi. Utána mentem. Teherautóra szálltak, s így megint egéretat nyert. Ismét napokig, hetekig kerestem. November közepén, két nappal azután, hogy megjelent ellene a körözés — talál-

koztam vele az Ifjúsági Büfében. Akkoriban nem ittam semmit, de jóformán minden kocsmában megfordultam, arafelé kerestem. Nem ismertem fel. Mikor hazaindult, követtem, s egész addig figyeltem a házat, ahol lakott, míg éjjel az őrszobára. Akkor még kijárási tilalom volt. Az őrszobán jelentkeztem a parancsnoknál és... feljelentettem. Még azon az éjszakán elfogták. Valomást tettem és a statáriális bíróság két nap múlva halálra ítélt. Azóta nyugodt vagyok és megbékélt.

Megkínált egy cigarettával, majd csöndes szóval elküldött. Ezek után lassan teltek a napok, még gyakrabban találkoztunk, de soha többet nem beszéltem vele. Tavaly december elején izgatottan készült Gyurika születésnapjára. Korcsolyát vett neki, meg dívetített, és el akarta hívni fia barátait uzsonnára.

A születésnap délutánján Gyurikát halálragázolta egy teherautó. Apja nem tudott elérni menni az iskolához, s a gyerekek figyelmen kívül egyenesen a kerekék alá rohant.

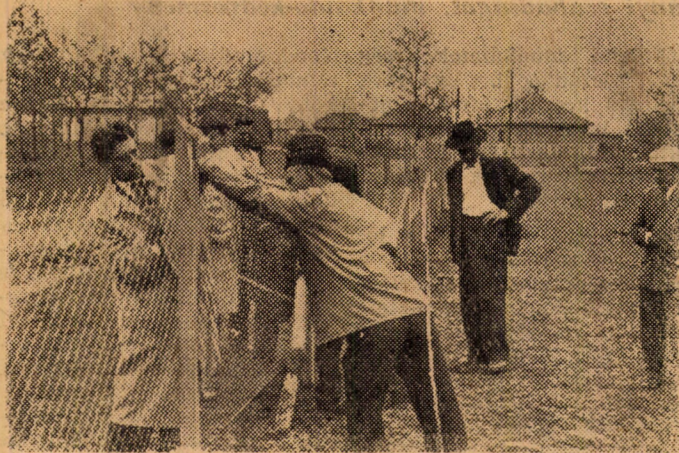
Olyan mély szomorúság ömlött el V.-n, hogy nem merek írni róla. Ugyis üres lenne minden szó. Fia temetése után azonnal, az eszméletlenségig leitta magát.

Április 3-án hallottam, hogy a Hűvösvölgyben találtak rá — holtan.

Három kisértük ki a sírig. Hazafelé jövet háziasszonya mesélt még róla egyet-mást. „Emlékszem, huszonkilencedikén délután hazajött, kifizette a lakbért, magához vett valamit és elment. Beszéltem később a boncoló-orvossal, aki azt mondta, hogy V. beszédett egy csomó Sevenalettát, meg mást idegcsillapítót, s attól halt meg. Szegény!”

Azóta is, ha szóba kerül, azt mondjuk, öngyilkos lett, pedig őt a fasizmus ölte meg. Még életében...

Jakab Zoltán

A közigazdászok társadalmi munkája

Május 8. vasárnap. A kora reggeli órák nyugodt csendjét szokatlan sürgős-forgás, hangos zsvaj és az autómotorok berregése zavarta meg. Az enyhén szemerkélő esőben öt piros teherautó várta az indulást, hogy utassait — az egyetem kultúrcsoportját, a párt- és a KISZ-szervezet képviselőit Pusztavacsra szállítsa.

Pusztavacs. Sokak számára ismeretlen ez a Pest megyei kis község. Hogy egész őszinte legyek, mi is vegyes érzelmekkel jöttünk ide, de ez hamarosan elmúlt, mikor megláttuk a barátságos arcolat, a szívélyes fogadtatást. A mindössze 1760 lakosú falu jelentős történelmi múlttal rendelkezik. Beszélgettünk a helybeli iskola történelem szakos tanárával s tőle tudtuk meg, hogy Pusztavacs királyi birtok volt, nagyon sokat szenvedett a török támadásoktól, s ennek következtében lakossága sokszor kicserélődött. Az 1800-as évek közepén szlovák munkások telepédtek itt le. 1891-től kezdtek csak magyar nyelven tanítani az iskolákban. Régi idők emlékeit idézi komor, szürke tömegével a romtempplom, melyet 1540 körül építettek.

Ma azonban már 1960-at írunk. Pusztavacs egyre fejlődik. Épülő háza gombamódraszaaporodnak. Az idén lett termelőszövetkezeti község. Míg a falu eddig eljutott, hosszú utat tett meg, sok feladatot kellett megoldani. Erről leg-

jobbán Farkas György agrónomus beszélhet. Elmondotta, hogy milyen sok fáradtságra, áldozatos munkára volt szükség, míg 1960 márciusában megalakulhatott a „Győzelem” Tsz. Az emberek hitetlenkedtek, nem bíztak a tszben. „Nem fizet — miből fogunk megélni” — ilyen hasonló kérdések hangzottak el. Komoly problémát jelen-

A pusztavacsi közönség érdeklődéssel figyeli kultúregyütteseink műsorát

tett az asszonyok munkabéállítása, de ha lassan is, ez megtörtént. Úgy kezdődött a dolog, hogy a tsz 24 q dughagymát kapott elültetésre. — Kik fogják ezt elültetni — merült fel a kérdés? Nagy dologidőben voltunk, kellett a férfiero. Csak az asszonyok jöhettek számításba. Nincs más hátra, szólni kell az asszonyoknak. Hát

így történt. Most már egy egész női brigádunk van.

Ezek a kezdeti bajok azonban már elmúltak. Az emberek bíznak a tsz erejében, hisz látják munkájuk eredményének gyümölcsét, bizakodóbb lett a hangulat. Jelenleg a tsz 1772 kat. hold földterülettel rendelkezik. Három év múlva Pusztavacsból mintaszéri nagyzem lesz — fejezi be nem kis büszkeséggel Farkas elvtárs.

Egyetemünk ez év eleje óta patronálja — a párt és a KISZ-bizottság kezdeményezésére — Pusztavacs község termelőszövetkezetét, szakmai és művelődési kérdésekben tanácsot ad. Elsősorban Kovács Géza elvtárs — akit a falu apraja-nagyja ismer már — vezeti ezt. Még a múlt év telén tartott 10 napos előadást az MSZMP VII. kongresszusáról, s ekkor született meg a nagy elhatározás. Kéthetes időközben tanár elvtársak jönnek el ide, pénzgazdálkodási és számviteli előadást tartanak. A helyi KISZ-szervezettel pedig

az I. évfolyam agrárszakos hallgatói alakították ki baráti viszonyt. Ott tartózkodásunkkor közös programot beszéltek meg: pesti kirándulást. Ismert irodalmi művekből vitát rendeznek majd. Remélik, tartós lesz ez a barátság.

Megérkezésünk után elindultunk segíteni az ottani kizistáknak, akik vasárnaponként társadalmi munkában fásitanak, segítkeznek az óvoda és a sportpálya felépítésénél. Az eső ellenére is jól dolgoztunk. Egy óra körül — egy kicsit fáradtan a szokatlan munkától, kicsit éhesen — mégis jókedvűen tértünk vissza az iskolába, ahol inycsiklandó szag, terített asztal várt bennünket.

Közben az idő is előrehaladt. Az orgonabokros templomkertben, vontatókocsikból rögtönzött színpadon megtartottuk előadásunkat, az eső ellenére is szép számú közönség előtt.

A műsort Kovács elvtárs üdvözlő beszéde nyitotta meg. Anyák napja alkalmából két sokgyermekes anyának hatalmas virágcsokrot nyújtott át. Ezután az énekar és a tánckar a zenekar kíséretében mutatkozott be nagy sikerrel. Énekarunk, elsősorban a népdalokkal aratott sikert. Nagy tapsot kapott a tánckar szinte minden egyes száma.

Szürkült már, mire hatalmas orgonacsokrokkal a kezünkben felkapaszkodtunk az autókra. Már berregett a motor, de még mindig szorongattuk egymás kezét. „Nagyon köszönjük.” „Nagyon szép volt.” „A mielőbbi viszontlátásra” — ezekkel a szavakkal búcsúztattak bennünket. Végre kigördült az utolsó autó — maga mögött hagyva a még mindig integető, kedves, jókedvű embereket.

G. E.

KÖZGAZDÁSZ

A Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem lapja. Megjelenik kéthetenként. Szerkesztő: a szerkesztő bizottság. Felelős szerkesztő: Bögre Katalin. Szerkesztőség:

Bp. IX. Dimitrov ter 8. III. 381. Telefon 186—850 (1386 mellék). Kiadja: Hírlapkiadó Vállalat. Bp. VIII. Blaha Lujza ter 3. Felelős kiadó: Csollány Ferenc. Nyomatott a Szikra Lányomdában.